

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ — ΜΙΑ ΠΑΡΟΔΙΑ

παλιὰ κάποιου στίχου τοῦ Παπαρρηγο-
πούλου θιγμήθικαι:
... "Οστις κρούει τὸν κωφὸν Ἀστυνομίαν,
μάτην κρούει,
"Ο, τι γρίψης εἰς τὸν τύπον μὲ μανίαν
θὰ χαθῇ.

Καὶ τὸν θυμόθικα δὲ τὸν μοῦ ἐσύστησε δι’ ἐπιστολῆς του ἔνας ἀναγνώστης τοῦ «Νοῦμᾶ» νὰ γρίψω κατὰ τὴν Ἀστυνομίας ἡ ὅποια δὲν ἤξειρε σὲ τὶ τὸν εἶχε πειρίζει.

— Δὲν γρίθετε δυώ λέξεις; Δὲν θύγνετε φονήν;

Βλέπετε, ὅπίρχουν ἀκόμη τέτοιοι ἀγαθοὶ
ἀνθρώποι παῖς πιστεύοντες πῶς σφικεῖ νὰ «ὑ-
ψώσῃ φωνὴν» ὁ τύπος γιὰ νὰ ξυπνήσουν οἱ
διύφοροι Ἐπιμενίδαι, οἱ ἐκπροτικοῦντες τὰς
διαφύρουσις Ἀρχάς στὴ Ρωμαϊκό.

Ἐν τούτοις ἐπίσχει καὶ μὰ Ἀρχὴν, ἡ δι-
ποιη ληψίνει ἐπ' ὅψι της στα γράφονται
στὸν τύπο γι' αὐτῆν. Καὶ ἐπ' ἀρχῆν, ἡ
διποιη στὸ γενικὸν παχυτάτην, κρατήσει τὰ μά-
τια της ἀνορχτὰ, εἰνε ἡ Δημορχία μις.

Μὴ τὶ πίστετε γιὰ μπερβολῆ, "Ω, τι κι' ἄν
χρησθῇ στὸν τέπο γιὰ τὰν Δημαρχίαν, δὲν θὰ
πάρῃ στὰ χαμένα. 'Ο κ. Μερκούρης θὰ τὸ
διαβάσῃ, θὰ τὸ σημειώσῃ σ' ἔνα μικρὸ καιρὸν
ποῦ κρατίει πάντοτε αἰπάνω του, καὶ θὰ
φροντίσῃ νὰ μίσῃ ἀν εἶνε δίκαιο γιὰ νὰ ἐ-
νεγκήσῃ δι, τι ποέπει γι' αὐτό.

Καὶ δὲν τὸ κάνει, γιὰ νὰ περιποιηθῇ μόνον τὸν τύπο, γιὰ νὰ δεῖξῃ τίχα πᾶς τὸν σέβεται. "Οχι! Τὸ κίνει γιατὶ ἔννοιωσε πᾶς μόνος του ἔντις ἀνθρώπος, δισ ἀνοιχτούτης κι' δισυ δραστήριος κι' ἄν είνε, δὲν ήμπορεύει ποτὲ νὰ τὰ ίδη δάλα μὲ τὰ μάτια του, διὰλ' ἔχει ἀνάγκη κι' ἀπὸ συνεργάτες. Κι' ως συν-

εργάτες του ὁ Δῆμαρχος ἀναγνωρίζει δὲ λους ποὺ τοῦ γράφουν ή τοῦ λένε κάτι, καὶ τοὺς εὔγνωμονεῖ.

Σπινιωτάτη ἔξαίρεσις, θὰ πάτε, εἰν' αὐτή.
Βέβαια σπανιωτάτη, ἵσως καὶ μοναδικὴ, μὰ
καὶ γι' αὐτὸ πρέπει καὶ νὰ μνημονευθῇ, ἀφοῦ
στὸν τόπο μας ὅχι μόνον Πρωθυπουργοὺς καὶ
Διειθυνταὶ Ἀστυνομίας καὶ ἄλλοι τιτλοῦχοι,
ἄλλα καὶ κάπτηρες Ὅπουργείων ἀκόμη συ-
νειθίζουν νὰ λένε μὲ περιφρύνησι, δταν τοὺς
πῆ κανεὶς πῶς κάτι γράφουν οἱ ἐφημερίδες
γι' αὐτούς:

— "Ἄχ, ἀδερφέ! Θαρρεῖς πῶς μοῦ περισ-
σεύει καιρὸς νῦν διαβάλω τί γράφουν οἱ πα-
τσαβοῦρες;

ПРЕПЕД

νὰ διαβατήῃ μὲν μεγάλη προσοχὴ τὸ ἄρθρο που δημοσιεύσομεν στὴν πρώτη σελίδα. Εἶναι γραμμένο, καθὼς δείχνει ἡ ὑπογραφή του, ἀπὸ τὸν κ. Α. Περόκιο, τὸν διευθυντὴ τοῦ «Πατριώτη», τῆς ἐφημερίδας δηλ. ἡ δούλια, μόνον διύτι ἐγράφετο εὐσυγέδητα καὶ πατριωτικὰ, ἀναγκάσθηκε νὰ σταματήσῃ προσωρινῶς τὴν ἔκδοσιν της.

Αρμφινάλλομεν ἀν κ' ἐκατὸ μονάχα, μεταξὺ τῶν μυριάδων κηταβροχθίστων τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων — αἱ ὁποῖαι ὡς η Ροιά καὶ η Μηλέκα τοῦ Αἰσωπείου μύθου, ἐρίζουν τὰς μέρας αὐτάς περὶ . . . κυκλοφορίας — ἐγνώριζαν δὲ βγαντεὶς «Πατριώτης» καὶ ἀν ὑπῆρχαν ἄλλοι τόσοις οἱ ὁποῖοι θὰ λυπηθοῦν σήμερα διότι ἔπαψε νὰ βγαίνῃ. «Οσους ὅμως τὸ ἐγνώριζαν, οἱ βλίγοι καὶ οἱ ἐκλεκτοί, καὶ οσοι αἰσθανόντουσκαν κάποιαν εὐχαρίστησι νὰ διαβιβάζων τὰ ζωντανὰ εἰς γλώσσαν καὶ εἰλικρινέστατα εἰς ἔκφρασι καὶ δροσερότατα εἰς πνευματικάθεα τοῦ «Πατριώτη», θὰ λυπηθοῦν, ὅπως ἐλυπηθήκαμε καὶ μετέ, διότι στὴν διεκοπή του, ἔστω τὴν προσωρινή, θὰ ιδούν τὸ νυκτίγιο κάθε εὐγενικῆς ἴδεας καὶ πατριωτικῆς προσπαθείας στὸν θυμρώδιο τόπο μας.

Ο κ. Βερύκιος, ὃσο δὲν θὰ βγαίνῃ δ «Πατριώτης» μᾶς ἔκαμε τὴν τιμὴ νὰ μᾶς ὑποσχεθῇ τὴν τακτικὴ συνεργασία του, συνεχίζοντας τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα του ἀπὸ τις στῆλες τοῦ «Νουμά», οἱ ὁποίες μὲ γχρά καὶ μὲ περηφάνεια τὸν ὑπεδέχονται.

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ

Συγοῦρος ἐγρηγόριμευσε τὸν ἔξιλαττάριον Οὐμαχ—τὸν γρα-
κτηρίσιὸν τὸν ἔδωκε δέ τοι, μετὰ τὴν ὑπέγνωσιν τῆς απο-
φύσεως—τῶν σκηνῶν τῆς Βασίλειον, καταδικασθεῖσα
καὶ τὸ Κεκουργιώδεικον τῆς Χαλκίδος εἰς 10 1/2 ἑτῶν
πρότεκτρια δεσμοῦ.

Οὔτε τὸ δικαστήριον, ἀλλ' οὔτε καὶ μέσος, ἔχουμες
κακιών διάθεται νῦν συστήσωμεν στὴν Βασιλικὴν ἐπιστήμην.

κειν τὸν κατεδίκασθέντα ἀστυρύλαχα. Θέλουμε μόνον νὰ ποῦμε πῶς ἀφεῖ διὰ πρωτείτων τῶν ἀπαισίων σκηνῶν—οἱ δόποιοι βεβίως δὲν εἶνε ἀστυρύλαχες—μειώνει ἀκτεδίωκτοι, ἡμπορεῦσε νὰ τιμωρήθῃ ἐλαφρότερα—άν δηλὶ νὰ μείνῃ καὶ καθολοκηρίειν ἀκτεδίωκτος—ένας ἀστυρύλαχες δὲ δόποιος ἐπιυρθόδολησε, τὴν στιγμὴν ποῦ οἱ δῆθεν πούραγοι τοῦ Εὐζυγείου ἔβριζαν, ἐπιυρθόδολούσκην κ' ἔκουρειας καὶ Κράτος καὶ Θρησκείαν.

‘Η εργάτης τοῦ Συνόδου, δύο καὶ χίλια ἑκατότατης ἔννυνται γένεται πεντήδεκα, δὲν ἡταν καὶ ἡ ἀπομόνωτερη συνάτης σ' ἐκεῖνο τὸ καταχρημάτων καὶ ἐθνοκτόνου δειλινῆ τῆς θυγατρίου.

ΕΝΑΣ ΚΙΝΕΖΟΣ

ἀπὸ τοὺς τρεῖς ποὺ ἥλθην ἐδὼ καὶ τὸν ὄποιων τὴν ποιότητα μῆ; ἀπεκάλυψε προχθὲ; ἀκόμα μὲ τὸ φωτεινότατο γράμμα του ὁ κ. Τσίν-Τσὸν, ἐπῆγε στὸ μαγαζὶ τοῦ Κινέζολόγου κ. Γεωργιάδη, μῆς εἶπεν, καὶ τοῦ ἐζήτησε διάρροες Κινέζικα ἐμπορεύματα γιὰ νὰ τὰ πουλάῃ μέσα στὴν Διεθνῆ "Εκθετι-

Απ' αὐτὸν καταληφθάνετε τί εἰδους μεγιστέμ-
ποροι εἶνε οἱ τρεῖς δῆθεν Κινέζοι, τοὺς ὄποιούς με-
τεκόμισκν ἐδῶ, ποιὸς ξέρεις ἀπὸ ποιὸς Εὐρωπαϊκοῦ
πανηγύρι, ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως,
κατὰ τῆς ὄποιας—Διεθνοῦς Ἐκθέσεως—μᾶς εἴπαν,
ἔτοιμάζεις ἔντονον διαμαρτύρησιν ὃ ἐν Φραγκοφ-
Διεθνῆς σταθμάρχης τοῦ σιδηροδρόμου κ. Μάρκος
Λουκπέτης, διότι τοῦ ἔκλεψε τὸν διὰ τόσων κόπων
καὶ... αὐτογράφων ἐπιστολῶν κατατηθέντα τί-
τλου του:

ΜΕ ΤΗΝ ΣΤΗΛΗ

τοῦ «πυρὸς καὶ τοῦ σιδῆρου», τὴν γεμάτην δροσερότατον χιοῦμορά ἀλλὰ καὶ σκληρότατον σαρκασμόν, τὴν ὄποιαν καθιέρωσε ἀπὸ προγένετος ἡ «Ἐστία», ὑπάρχει νέαποικ ἐλπίς νὰ γλυτώσωμε μιὰ καὶ καλὴ ἀπὸ τὰ φαντασιώδη παλαιγραφήματα τῆς «ἐναυμοσιητήτου αύθεντείας» μὲ τὰ ὄποια τροφοδοτοῦν τοὺς μακαρίους ἀναγνωστάς τους, μιὰ διὸ «Ἀθηναῖκές ἐρημερίδες, γνωστότατες διὰ τὰς μετὰ τοῦ διειθυνοῦς πρακτορεῖου Υἱεύτιστουν σχέσεις τινες.

Τοέν λόγῳ πρακτορεῖον πρὸς εἰκοσιπλή πλέοντίμερῶν
ἐκάρυζε ἐπισήμως τὸν μεταξὺ Τουρκίας καὶ Μουλ-
γαρίας πόλεμον, διέπαρες δὲ ἐώς τῷρα ἐκατὸ πε-
ρίπου μάχης καὶ δὲν ἦξεύρομεν πόσας πολιορκίας
καὶ ἀνατινάξεις φρουρίων καὶ σιδηροδρομικῶν ἀμφ-
εσταιγιῶν

Τί είνε δόμως ὅτι αὐτὰ μπροστά στὰς μεταξύ Τουρκίας καὶ Ηλείνου καὶ μεταξύ Βουλγαρίας καὶ Μπόερς συμμοχής, μὲ τὰς δύοις ἡ «Εστία», διὰ τῆς θυμωματίας τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου, στήλης ἐφαίδρυνε τοὺς ἀναγνῶστας της;

Πρέπει νά δροιδογήσουμε δτι ή ἀγαπητὴ συγάδελφος ἐφφραδόζει τὴν θαυμασιώτεραν θεραπείαν, τὴν δύοιο παθητικὴν, κατὰ τῆς «κυκλοφορίτιδος» ή ὁ-

ραμας—διότι ἔκείνος μὲν ἐδόλωσε τὰ ὑψηλὰ κύτοι τισθά-
ματα διὰ τὴς τότε κρατούσης γλώσσης σ-
σης (!!!), οὕτω δὲ ἐπενάγουσι γλώσσαν παρελθουσῶν
γενεών! (!!!!). Τοῦ εἶναι πάλι τούτα τὰ ἔχοντα; Ἀπό τῆς
Κίνας ἡ ἀπὸ τῆς ὑφενατήτης μᾶς ἥρθε ὁ σοφὸς καθηγητής
καὶ μᾶς κουβεντίζει ἄλλα τῶν ἀλλών; Τί θὰ πει γλώσσα
κρατούσα κ. σοφὲς καθηγητῆς; γλώσσα ποὺ με-
λιότανε; ἂμ τότε κύτη εἶναι καὶ τώρα ἡ κρατούση; Ήταν
πει γλώσσα ποὺ γράφεις; ἂμ τότε ἀντεθνυχός εἶναι δὲ Σο-
λωμός καὶ χυδαῖστής καὶ δέ τοι ἄλλα μᾶς ἀρχιδάζεις, ἀφοῦ
δέις μόνο δὲν ἀκολούθησε «τὸν ἔθνογόν Κοραή καὶ τῷ-
στα (;) τοὺς ἔθνους πνεύματα» ἄλλα καὶ ἐπολέμησε τὴν
γλώσσα «ἥν δὲ μέρφωσε τὸ ἔθνος διὰ τῶν ἀρίστων κύτού
πνευμάτων». Καταλαβαίνεις κ. σοφὲς καθηγητή διτὶ οὕτε
παπᾶς δὲν μπορεῖ νὰ πει τοιχότας καὶ τηλι-
καρτας ἀγαπαῖς;

Νομίζω πόνις είναι περιπτώ νχ ἔξχολουθήσω· κύττα
εἰν' ἔρκετά, μού φύνεται, γι' ό νύ καταλύει κανεὶς δέ,
«ηγετορικοί περιλογισμοί» Οὐδὲ εἴτεν δ τυπτός τίτλος τού
βιβλίου πουδει 380 σελίδες χωρὶς τὰ περιεχόμενα.

ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

